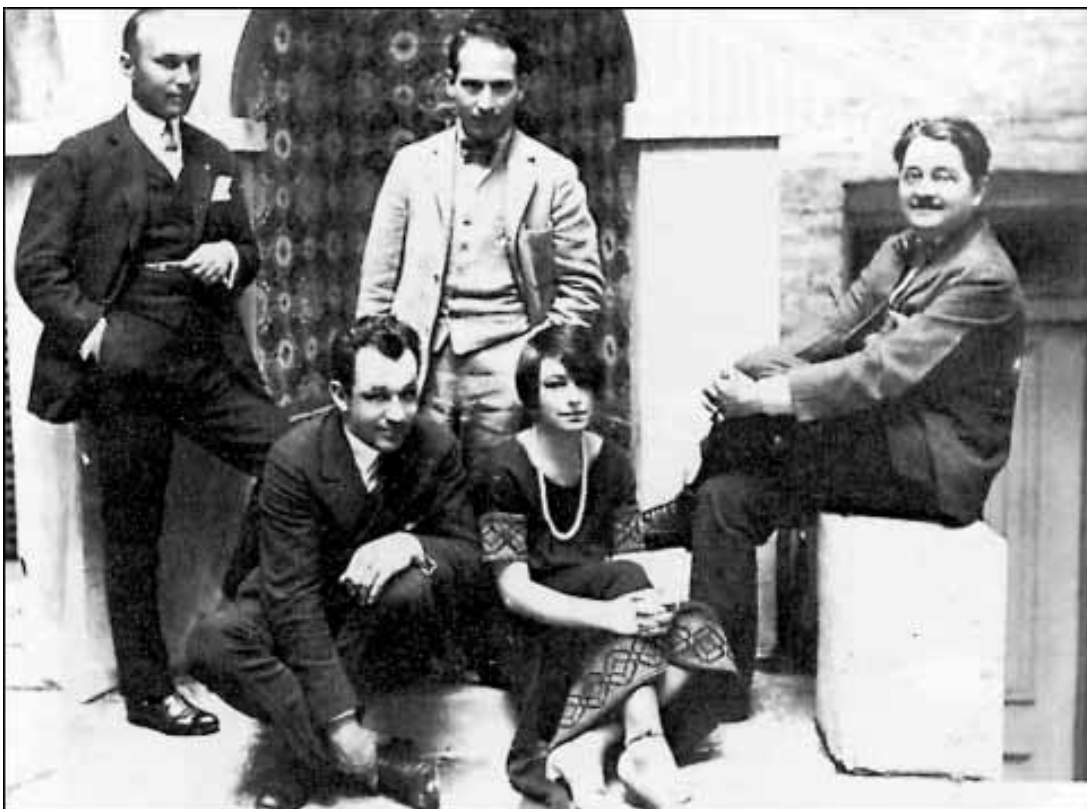

SOBRE LA BIOGRAFIA DE LA POETA NORD-AMERICANA

El do de paraula de Dorothy Parker

ANNA M. VILÀ

Als anys vint, Dorothy Parker, amb el grup d'amics amb què cada migdia dinava a l'hotel Algonquin, va convertir-se en un referent indispensable de la intel·lectualitat novaiorquesa. Però aquest període sols va constituir una època daurada dins la tempestuosa vida d'una dona que, tot i posseir una producció literària molt escassa, està considerada una de les grans autores nord-americanes del segle XX. L'editorial Circe ha publicat recentment la seva biografia

Arthur Samuels, Harpo Marx, Alexander Woollcott, Charles MacArthur i Dorothy Parker el 1924

Irreverent, egocèntrica, pessimista, alcohòlica, amant dels gossos, audaç en el seus comentaris, ideològicament compromesa, generosa amb els seus amics, implacable amb els seus enemics, mandrosa a l'hora d'escriure, irresponsable amb els seus compromisos professionals, patològicament susceptible a les crítiques adverses, perillosament addicta al suïcidi... Així era la Dorothy Parker que retrata Marion Meade a la biografia que publica Circe amb traducció de Beatriz López-Buisan, una d'aquelles persones que, d'una manera conscient o potser inconscientment, aconseguen crear al seu entorn una aurèola mítica que acaba convertint-les en llegenda. Els mitjans: una presència femeninament impecable que contrastava amb una llengua esmoladíssima, un to de veu agradable que feia servir per emetre paraules barroeres, unes observacions innocentment divertides que donaven pas a sentències veritablement insolents... I és que Dorothy Parker era incansable, la seva conversa sorprenia i provocava alhora, tenia sentit de l'humor i intel·ligència, posseïa, en definitiva, el do de paraula necessari per merèixer la qualificació de "la dona més llesta de tot Nova York". El seu enginy era temut ar-

reu, res no li passava despercebut, sempre proferia el comentari més oportú o feia l'observació més adient i no li preocupava gens ni mica que

algú pogués sentir-se ofès, de fet, pocs podien sentir-se'n, ja que era especialista a criticar els altres tot just els perdia de vista. Va fer de les seves ex-

periències íntimes matèria literària i de Nova York el seu particular *Iocus amoenus*. Segons el seu testimoni, la injustícia més gran que els seus pares van cometre amb ella va ser no deixar-la néixer a la ciutat dels gratacels (va venir al món mentre la família estiejava a West End). Aquest fet potser va influir en l'al·lèrgia que li provocaven els espais una mica verds (odiava tant les muntanyes que qualificava els Alps de "maleïts" i considerava que a Suïssa només s'hi hauria d'anar per dur a pasturar els animals). A més del camp, li produïen una fòbia especial alguns objectes moderns d'ús quotidià: el so del telèfon la desquiciava, la idea de conduir un cotxe l'aterria i no suportava el cinema (tot i que l'únic període de la seva vida que va tenir diners va ser quan va treballar de guionista a Hollywood).

INICIS PERIODÍSTICS

Dorothy Parker (de soltera, Rothschild) va néixer l'agost de 1893. El seu pare era fill de jueus prussians i va fer molts diners fins que la indústria de la confecció va deixar de ser rendible. La seva mare va morir quan ella tenia 5 anys. Dorothy va estudiar en un internat de Nova Jersey però no va mostrar-se gaire interessada a acabar els estudis: als 14 anys va plegar. Quan va

morir el seu pare va decidir de treure profit de les classes de piano i va trobar feina en una acadèmia de ball. A més de fer mitja, li agradava escriure poemes breus, de tema i to lleugers, que llavors, als anys vint, estaven molt de moda. Eren versets una mica frívols, sense cap mena de pretensió literària, que referien amb ironia algunes modes i costums de l'època. En va enviar molts i alguns van sortir publicats a *New York Tribune* i a *The Saturday Evening Post*. Poc després va aconseguir treballar a la revista *Vogue* fent peus de foto i als 25 anys va entrar a formar part de la redacció de *Vanity Fair*, on va acabar exercint de crítica teatral. No es perdia ni una estrena, treballava a dojo i els seus escrits (amb les opinions mordaces, la piròtècnia verbal i la petulància que els caracteritzen) van fer-la famosa a tota la ciutat. Aquest protagonisme, unit al seu mal caràcter i a l'amistat que va néixer entre ella i el seu company Robert Benchley (als caps no els va agradar que constantment fessin pinya per demanar augment de sou), va fer que acabessin acomiadant-la. En un gest d'heroïcitat, Benchley, pare de família, va plegar amb ella i aquesta reacció va enfortir una *aliança* que els va mantenir units pràcticament fins al final de les seves vides.

► ► ►

Parker i John Dos Passos en una manifestació el 1927